विन्देत्। अप्सु होतव्यम्। आपो वै सर्व्वा देवताः। देवतास्वेवास्याग्निहोत्रꣳ हुतं भवति। आपस्तु न परिचक्षीत। यदापः परिचक्षीत। यामेवास्याहुतिं जुहुयात्। तां परिचक्षीत। तस्मादापो न परिचक्ष्याः" इति। अन्यत्र ते देवा अग्नौ तनूः अन्यं दधतेत्यभिधानादग्निः सर्व्वदेवतात्मकः सचाग्निरप्सु प्रविष्टः। सलिलाय त सोऽपः प्राविशदिति श्रुतेः। तस्मादपां सर्व्वदेवतारूपत्वम् 'अप्सु' होता कदाचिदप्यपो न विन्देत्। अजस्य तु नाश्नीयादित्यादिनोक्ता व्रतविशेषाः सांवत्सरिकाः। तथाचाहापस्तम्बः, सांवत्सरिकाण्येतानि व्रतानीत्याध्यात्मरथ्यो यावज्जीवमित्यालेखन इति। तदेवं मुख्याग्न्यसम्भवेऽनुकल्पपरम्पराभिहिता॥

(७) अथ यदुक्तं सूत्रकारेण। अग्नये विविचयेष्टाकपालं तस्याहिताग्नेरन्यैरग्निभिरग्नयः सꣳसृजेरन्निथोवेति। तदिदं विधत्ते। "मेध्या चैव एतस्यामेध्या च तनुवौ सꣳसृज्येते। यस्याहिताग्नेरन्यैरग्निभिरग्नयः सꣳसृज्यन्ते। अग्नये विविचये पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपेत्। मेध्याञ्चैवास्यामेध्याञ्च तनुवौ व्यावर्त्तयति" इति। 'आहिताग्नेः', 'यस्य' यजमानस्य, स्वकीय'अग्नये', अन्यदीयैः श्रौतस्मार्त्तलौकिकाग्निभिः 'सꣳसृज्येरन्'। 'एतस्य' यजमानस्य, 'मेध्यामेध्यतनुवौ', सꣳसृष्टे भवतः। स्वकीयाश्रौताग्नये यागयोग्यत्वान् मेध्यतनूः अग्न्यन्तरममेध्यतनूः तदुभयं, योऽग्निर्विविनक्ति सोयं 'विविचिः', तस्मै हविर्निर्वापेसत्यसौ तनूद्वयं परस्परं व्यावृत्तं करोति॥